

Т. Г. Китайчук,

к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку та оподаткування, Вінницький торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету

ORCID ID: 0000-0002-8171-1220

DOI: 10.32702/2306-6806.2021.7.16

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ МАЛОЦІННИХ АКТИВІВ

Т. Kytaichuk,

PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Accounting and Taxation, Vynnytsia Institute of Trade and Economic of Kyiv National University of Trade and Economics

TOPICAL ISSUES OF ACCOUNTING FOR LOW-VALUE ASSETS

У статті розкрито актуальні питання обліку малоцінних активів. Проведені дослідження довели що, методика організації обліку малоцінних активів має дискусійний характер та потребує подальшого вдосконалення.

Малоцінними активами на сьогодні вважають сукупність оборотних і необоротних активів із вартістю до 20000 грн. Вартісну межу при поділі активів на МНМА та МШП враховувати не потрібно.

Запропоновано поділ сучасних МНМА на дорогі, дешеві та малоцінні, також представлено межі вартісних критеріїв для кожної з груп.

Розглянуто доцільність перейменування рахунку 22 "Малоцінні швидкозношувані предмети" на "Швидкозношувані предмети"; ввести до чинного Плану рахунків додаткові субрахунки до рахунку 11 "Інші необоротні матеріальні активи", а саме: 118 "Дешеві необоротні матеріальні активи" та 119 "Дорогі необоротні матеріальні активи". Облік малоцінних активів варто залишити на субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи".

Запропоновано нова амортизаційна політика щодо необоротних активів, які не є основними засобами.

The article reveals topical issues of accounting for low-value assets. Studies have shown that the methodology of accounting for low-value assets is debatable and needs further improvement.

Today, a set of current and non-current assets with a value of up to UAH 20,000 is considered low-value assets. The value limit when dividing assets into low-value non-current tangible assets and low-value and perishable items does not need to be taken into account.

The division of modern low-value non-current tangible assets into expensive, cheap and low-value ones is offered, the limits of value criteria for each of the groups are also presented.

As you know, the depreciation policy for low-value assets is as follows: in accounting, companies can choose from four methods of depreciation (straight-line, production, 50/50 and 100%). In order to avoid the possibility of overestimating the cost of production, we propose to use for:

— low-value assets method 100% (write-off from the balance of 100% of the value of the object in the first month of its use);

— cheap assets method 50/50% (write off 50% of the value, which is depreciated in the first month of use of the object, and the remaining 50% — in the month of its write-off (disposal);

— expensive assets straight-line method of depreciation, to determine the zero liquidation value.

The expediency of renaming account 22 "Low-value perishable items" to "Perishable items" was considered; enter in the current Chart of Accounts additional sub-accounts to account 11 "Other non-current tangible assets", namely: 118 "Cheap non-current tangible assets" and 119 "Expensive non-current tangible assets". Accounting for low-value assets should be left on sub-account 112 "Low-value non-current tangible assets".

The list of elements of the accounting policy concerning low-value assets which should be specified in the order on the accounting policy of the enterprise before the legislative approval of offers is resulted.

Detailing analytics in terms of accounting automation will not complicate accounting procedures. After all, the necessary sections of sub-accounts and analytical accounts of the following orders are recorded only once by a technical worker. Today, accounting software products for each synthetic account allow you to open analytical accounts up to the fifth order.

Ключові слова: малоцінні активи, малоцінні та швидкозношувані активи, малоцінні необоротні матеріальні активи, облік, облікова політика.

Key words: account receivable, bad debts, reserve of doubtful debts, calculations, accounting policy.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Засоби праці, які використовуються підприємствами, досить різноманітні за своїм складом. Серед них є такі, що "живуть" на підприємстві навіть десятиліття, і такі, чий "життєвий цикл" становить лише кілька місяців. Мова іде про малоцінні активи.

Термін "малоцінні" активи в обліку не означають, що ці засоби є непотрібними в господарстві. Навпаки, без, наприклад, спецодягу та інструментів робітники не зможуть працювати тому виробничий процес взагалі може зупинитися. З точки зору бухгалтерського обліку малоцінні активи для цілей облікового відображення поділяють на категорії:

- малоцінні та швидкозношувані предмети (МШП);
- малоцінні необоротні матеріальні активи (МНМА).

Отже, одна частина малоцінних активів відноситься до оборотних активів, а інша — до необоротних. Ці обставини зумовлюють застосування специфічної облікової методики у практичній діяльності суб'єктів господарювання.

Малоцінними, згідно з чинним податковим законодавством, вважаються засоби праці, які не можна віднести до основних засобів через те, що їх первісна вартість у 2021 році є нижчою ніж 20000 грн. Це положення зафіксовано у пп. 14.1.138 ст. 14 Податкового кодексу України [1]. Система міжнародних стандартів фінансової звітності не встановлює вартісних орієнтирів для класифікації основних засобів і, відповідно, в ній немає спеціальних правил обліку дешевих необоротних матеріальних активів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДЖЕРЕЛ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Значний внесок у дослідження теоретичних та практичних аспектів обліку малоцінних активів здійснено такими вітчизняними вченими: А.Т. Богуцька, З.-М. В. Задорожний, В. Карєв, Г. С. Кесарчук, П. О. Куцик, В. Онищенко, А.Г. Семеген, В.М. Шваб, Р.Р. Шумило та інші.

Нині в економічній літературі відсутній однозначний підхід до проблем організації обліку малоцінних активів, їх визнання та класифікації, структури, оцінки тощо. Наукова дискусія сьогодні топить навколо питань вартісного критерія визнання активів у складі малоцінних, гармонізації положень бухгалтерського і податкового обліку, облікового відображення малоцінних активів у звітності з урахуванням вимог міжнародних стандартів фінансової звітності, щодо подальшого реформування системи нормативного забезпечення у контексті вимог міжнародних стандартів фінансової звітності. Водночас низка проблемних питань, пов'язаних з обліком саме малоцінних активів, залишається актуальними і сьогодні.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є дослідження теоретичних і практичних питань обліку малоцінних активів, узагальнення методичних засад організації їх обліку та розробка обґрунтованих пропозицій з поліпшення стану облікової практики підприємств.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Істотні зміни в організації та методиці ведення обліку малоцінних активів в Україні були викликані затвердженням та введенням в дію національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку ще в 2000 році. У 2007 році з метою встановлення єдиних підходів до формування фінансової звітності у світовому економічному просторі та для забезпечення можливості виходу вітчизняних суб'єктів господарювання на світові ринки капіталу в Україні прийнято для впровадження Стратегію застосування Міжнародних стандартів фінансової звітності (далі — МСФЗ). Але, попри сучасне законодавство, підприємства до сих пір керуються при визначенні складу малоцінних та швидкозношуваних предметів (МШП) Положенням по бухгалтерському обліку малоцінних та швидкозношуваних предметів, яке було затверджене листом Міністерства фінансів СРСР від 18.10.79 р. № 166. Відповідно до постанови Верховної Ради України "Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства СРСР" від 12.09.91 р. № 1545-ХН вищезазначене Положення діє в частині, що не суперечить вимогам чинного законодавства України.

Облік малоцінних активів має забезпечити повне і своєчасне документальне оформлення та відображення в обліку їх надходження, переміщення від однієї матеріально-відповідальної особи до іншої й вибуття; достовірну оцінку таких предметів, правильне віднесення на витрати виробництва їхньої вартості, раціональне використання та збереження окремих об'єктів.

Облік малоцінних активів з початком бухгалтерської реформи кін. 1990-х — поч. 2000-х вважається проблемним питанням. Це зумовлено такими причинами:

— по-перше, протягом багатьох десятиріч до початку реформи поняття "малоцінні та швидкозношувані предмети" застосовувалося для позначення цілком визначеної категорії об'єктів обліку і сприймалося як єдине ціле. Зміна змісту при збереженні назви ускладнює розуміння суті цих змін;

— по-друге, проблема зачепила інтереси усіх підприємств без винятку, адже малоцінні активи є на всіх підприємствах.

Як бачимо, одна причина — практична, друга — психологічна, а разом вони утворили таку "суміш", яка і забезпечила проблемі пальму першості.

Більшість науковців та практиків головною вважають проблему відсутності вартісного критерію, за яким

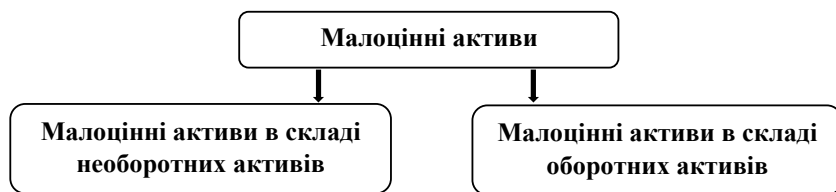

Рис. 1. Схема розподілу в балансі малоцінних активів

підприємства мали б право свої активи зараховувати чи то до основних засобів, чи то до малоцінних активів.

Не усі зразу зрозуміли, що реформа бухгалтерського обліку кін. 1990-х — поч. 2000-х значно розширила права підприємств у обліковій сфері. Адже кожне підприємство, враховуючи критерій суттєвості і принцип превалювання суті над формою, одержало право самостійно визначати, що для його бізнесу є основним активом, що — "напівмалоцінним", що — малоцінним посправжньому, а що й взагалі не варте особливої уваги на тлі тих доходів, які воно отримує, і витрат, яких зазнає у зв'язку з цими доходами.

На сьогодні малоцінні активи підприємств представлені двома групами (рис. 1).

Малоцінні та швидкозношувані предмети — це багаторазові матеріальні активи, очікуваний строк використання яких становить менше одного року. Протягом відведеного терміну використання вони зберігають свою початкову фізичну форму, не втрачаючи своїх функціональних якостей. Звертаємо увагу одразу на той факт, що незважаючи на свою назву, МШП не мають вартісного критерію щодо визнання [4].

МШП суттєво відрізняються від інших видів запасів (сировини, матеріалів, палива), обсяги або кількість яких поступово зменшується в результаті їх використання. МШП у свою чергу зберігають натурально-речову форму до кінця строку корисного використання та багато разів беруть участь у виробництві, тобто поводять себе як основні засоби [5, с. 223].

Отже, МШП є засобами праці, тобто вони не міняють свою форму на відміну від сировини, матеріалів чи палива, які є предметами праці. Хоча МШП мають ознаки основних засобів, але у звіті про фінансовий стан відображаються у іншому розділі разом із запасами, тобто тією ж сировиною, матеріалами і паливом.

Малоцінні предмети в необоротних активах в бухгалтерському обліку називають малоцінними необоротними матеріальними активами.

Шваб В.М. у своїй праці наголошує на думці, що "при розмежуванні засобів праці між основними засобами і малоцінними необоротними матеріальними активами з однієї сторони, і малоцінними та швидкозношуваними предметами з іншої, слід застосовувати єдиний критерій — строк експлуатації об'єктів. Вартісну ознаку можна встановлювати тільки для розмежування предметів між основними засобами і малоцінними необоротними матеріальними активами. При цьому віднесення засобів праці до малоцінних необоротних матеріальних активів необхідно законодавчо обмежити певним строком експлуатації цих об'єктів" [6, с. 312].

П(С)БО 9 "Запаси" [2] та П(С)БО 7 "Основні засоби" [3] встановлюють виключно часовий критерій для віднесення активів до малоцінних та швидкозношуваних предметів та часовий у поєднанні з вартісним для віднесення активів до малоцінних необоротних матеріальних активів. Як відомо, термін корисного використання для необоротних активів повинен перевищувати календарний рік або операційний цикл, якщо такий цикл є довшим за рік. Що стосується розподілу необоротних активів на основні й "малоцінні", тобто інші необоротні малоцінні активи, жодних офіційних критеріїв немає.

Для потреб податкового обліку Податковий кодекс України визначає конкретні умови, при яких актив визнається основним засобом, а отже не може бути МНМА.

У 2021 році відповідно до пп.14.1.138, основні засоби — матеріальні активи, у тому числі запаси корисних копалин наданих у користування ділянок надр (крім вартості землі, незавершених капітальних інвестицій, автомобільних доріг загального користування, бібліотечних і архівних фондів, матеріальних активів, вартість яких не перевищує 20000 гривень, невиробничих основних засобів і нематеріальних активів), що признаються платником податку для використання у господарській діяльності платника податку, вартість яких перевищує 20000 гривень і поступово зменшується у зв'язку з фізичним або моральним зносом та очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких з дати введення в експлуатацію становить понад один рік (або операційний цикл, якщо він довший за рік) [1].

У нормативних документах, що регулюють бухгалтерський облік відсутній вартісний критерій розмежування малоцінних активів на оборотні та необоротні. Саме тому підприємство має право самостійно встановлювати вартісні ознаки предметів, що входять до МШП.

На рисунку 2 для наочності наведемо сучасний алгоритм поділу активів на основні засоби, МНМА та МШП.

Аналіз наукової літератури з питань обліку малоцінних активів свідчить, що велика когорта науковців досліджує і удосконалює облікове відображення саме МШП. Так, зокрема, П.О. Куцик та Р.Р. Шумило пропонують удосконалити рахунок 22 "Малоцінні та швидкозношувані предмети", а саме відкрити субрахунок 221 "Малоцінні та швидкозношувані предмети" та 222 "Дорогоцінні та швидкозношувані предмети", перейменувавши рахунок 22 на "Швидкозношувані предмети" [7, с. 99]. В. Солюк та В. Карев мають інший погляд на зазначену проблему обліку МШП. Ми погоджуємося з пропозицією науковців ввести до чинного Плану рахунків додатковий рахунок до класу 2 "Запаси" із назвою "Дорогоцінні швидкозношувані предмети", адже до складу МШП на практиці не завжди входять лише малоцінні предмети [8].

З.-М. В. Задорожний пропонує швидкозношувані предмети поділити на три групи: дорогі, дешеві та малоцінні [9, с. 116].

Далі звернемо увагу на думки науковців щодо удосконалення облікового відображення МНМА. Шваб В.М. наголошує, що "для посилення рівня внутрішнього контролю операцій з малоцінними необоротними активами та їх підвищення їх схоронності доцільно ввести окремий субрахунок для таких активів, що перебувають у експлуатації. До субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи" доцільно відкрити окремий рахунок, наприклад, 1121 "Малоцінні необоротні матеріальні активи в експлуатації" [6].

Поділ МНМА на дорогі, дешеві та малоцінні пропонує Л.Г. Семененко [10, с. 59]. Автор зазначає, що одним із шляхів зближення бухгалтерського обліку з податковими розрахунками є використання вартісної межі між основними засобами та іншими матеріальними активами, що визначається Податковим кодексом України.

Погоджуючись загалом із необхідністю поділу сучасних МНМА на дорогі, дешеві та малоцінні пропонуємо встановити межі вартісних критеріїв для кожної з груп. На нашу думку, варто активи вартістю до 25% від вартісного критерія, що визначений пп. 14.1.138 ст. 14 Податкового кодексу України, відносити до малоцінних, до дешевих — від 25% до 75%, а дорогих — більше від 75% до 100%. На сьогодні вартість таких активів складає:

- малоцінних — до 5000 грн (20000 грн x 25%);
- дешевих — від 5000 до 15000 грн (25—75% від 20000 грн);
- дорогих — від 15000 до 20000 грн (75—100% від 20000 грн).

Запропоновану класифікацію необоротних активів, які обліковуються на субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи" представимо на рисунку 3.

Як відомо, амортизаційна політика щодо малоцінних активів є наступною: у бухгалтерському обліку підприємства можуть обирати з чотирьох методів амортизації (прямолінійний, виробничий, 50/50 та 100%). З метою уникнення можливостей завищення собівартості продукції ми пропонуємо застосувати для:

— малоцінних активів метод 100% (списання з балансу 100% вартості об'єкта в першому місяці його використання);

— дешевих активів метод 50/50% (списувати 50% вартості, яка амортизується у першому місяці використання об'єкта, а решту 50% — у місяці його списання (вибуття));

— дорогих активів прямолінійний метод нарахування амортизації, з визначення нульової ліквідаційної вартості.

Такий поділ МНМА та порядок їх амортизації сприятиме більш рівномірному включенню до собівартості продукції амортизаційних витрат, покращенню їх обліку за центрами витрат та відповідності в системі управлінського обліку, а як, наслідок, отримання більш якісної інформації користувачами.

На нашу думку, враховуючи необхідність поділу МНМА на дорогі, дешеві та малоцінні доцільно ввести до чинного Плану рахунків додаткові субрахунки до рахунку 11 "Інші необоротні матеріальні активи", а саме: 118 "Дешеві необоротні матеріальні активи" та 119 "Дорогі необоротні матеріальні активи". Облік малоцінних залишити на субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи". Амортизацію різних груп необоротних матеріальних активів можна обліковувати на субрахунку 132 "Знос інших необоротних матері-

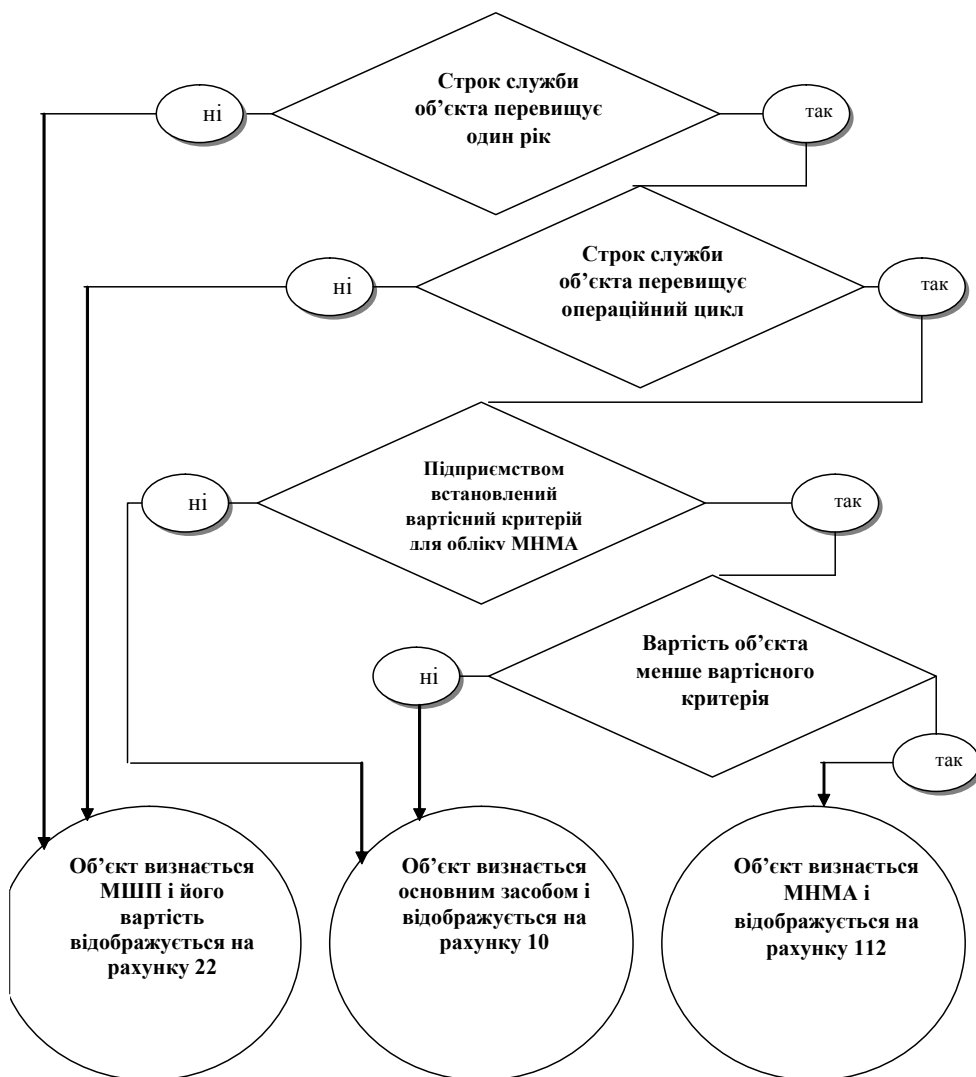

Рис. 2. Алгоритм розмежування МШП, МНМА та основних засобів

альних активів" у розрізі аналітичних рахунків наступного порядку.

Варто відмітити, що подібна деталізація аналітики в умовах автоматизації бухгалтерського обліку не ускладнить облікові процедури. Адже необхідні розрізи субрахунків та аналітичних рахунків наступних порядків фіксуються лише один раз технічним працівником. На сьогоднішній день програмні бухгалтерські продукти для кожного синтетичного рахунку дозволяють відкрити аналітичні рахунки до п'ятого порядку.

Рис. 3. Пропозиція поділу необоротних активів, які обліковуються на субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи"

Наведені пропозиції підприємство має прописати в наказі про облікову політику. В документів доцільно вказати наступне коло напрямів методологічних засад формування інформації про малоцінні активи:

- методи оцінки окремо оборотних і необоротних активів;
- вартісні критерії поділу активів на основні засоби, на дорогі, дешеві та малоцінні необоротні активи;
- перелік однорідних груп за якими планується вести облік;
- перелік самостійно розроблених форм документів, як і сам факт їх розробки;
- перелік субрахунків різних порядків для обліку інших необоротних матеріальних активів.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

У результаті проведених досліджень, можна зробити висновок, що методика організації обліку малоцінних активів має дискусійний характер та потребує подальшого вдосконалення. Наше дослідження дозволяє зробити такі висновки:

- 1) малоцінними активами на сьогодні вважають сукупність оборотних і необоротних активів із вартістю до 20000 грн. Вартісну межу при поділі активів на МНМА та МПП враховувати не потрібно;
- 2) рахунок 22 "Малоцінні швидкозношувані предмети" доцільно перейменувати на "Швидкозношувані предмети";
- 3) доцільно поділили сучасні МНМА на дорогі, дешеві та малоцінні. Нами запропоновано межі вартісних критеріїв для кожної з груп. На нашу думку, варто активи вартістю до 25% від вартісного критерія, що визначений пп. 14.1.138 ст. 14 Податкового кодексу України, відносити до малоцінних, до дешевих — від 25% до 75% "податкового" вартісного критерія, а дорогих — більше від 75% до 100% "податкового" вартісного критерія;
- 4) пропонуємо ввести до чинного Плану рахунків додаткові субрахунки до рахунку 11 "Інші необоротні матеріальні активи", а саме: 118 "Дешеві необоротні матеріальні активи" та 119 "Дорогі необоротні матеріальні активи". Облік малоцінних залишити на субрахунку 112 "Малоцінні необоротні матеріальні активи";
- 5) амортизацію різних груп необоротних матеріальних активів можна обліковувати на субрахунок 132 "Знос інших необоротних матеріальних активів" у розрізі аналітичних рахунків наступного порядку;
- 6) у Наказі про облікову політику підприємства щодо малоцінних активи доцільно зазначити:
 - методи оцінки окремо оборотних і необоротних активів;
 - вартісні критерії поділу активів на основні засоби, на дорогі, дешеві та малоцінні необоротні активи;
 - перелік однорідних груп за якими планується вести облік;
 - перелік самостійно розроблених форм документів, як і сам факт їх розробки;
 - перелік субрахунків різних порядків для обліку інших необоротних матеріальних активів.

Вказані пропозиції щодо удосконалення обліку малоцінних активів сприятимуть покращенню якості облікової інформації, яку використовують власники, інвестори, менеджмент та інші користувачі.

Література:

1. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 "Запаси": наказ Міністерства фінансів України від 20.10.99 р. № 246. зі URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99#Text>

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби": наказ Міністерства фінансів України від 27.04.00 р. № 92. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00#Text>

4. Онищенко В. Малоцінні та швидкозношувані предмети. URL: <https://www.golovbukh.ua/article/7581-malotsnn-shvidkoznoshuvan-predmeti-mshp>

5. Кесарчук Г. С. Облік МПП: актуальні проблеми та шляхи вдосконалення. Науковий вісник Ужгородського університету. 2014. Вип. 1. С. 223—227. Сер. "Економіка".

6. Шваб В.М. Проблеми обліку малоцінних необоротних матеріальних активів і малоцінних та швидкозношуваних предметів. Вісник ЖНАЕУ. 2010. № 1. С. 310—315.

7. Куцик П.О., Шумило Р.Р. Визначення економічної суті швидкозношуваних та малоцінних необоротних предметів як передумова раціональної організації їх обліку і контролю. Економічний аналіз. 2010. № 6. С. 99—102.

8. Сопко В., Карев В. Деякі питання термінології та класифікації засобів праці. Бухгалтерський облік і аудит. 2006. № 3. С. 11—15.

9. Задорожний З. В. Проблемні питання якості інформації бухгалтерського і управлінського обліку малоцінних активів. Вісник Тернопільського національного економічного університету. 2018. Вип. 1. С. 115—124.

10. Задорожний З.-М.В., Семеген Л.Г., Богуцька Л.Т. Актуальні питання облікової політики підприємств щодо необоротних активів: монографія. Тернопіль: ТНЕУ, 2012. 237 с.

References:

1. The Verkhovna Rada of Ukraine (2010), "Tax Code of Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (Accessed 20 June 2021).

2. Ministry of Finance of Ukraine (1999), Regulation (standard) of accounting 9 "Stocks", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99#Text> (Accessed 20 June 2021).

3. Ministry of Finance of Ukraine (2000), "Regulation (standard) of accounting 7 "Fixed Assets", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00#Text> (Accessed 20 June 2021).

4. Onyschenko, V. (2021), "Low-value and perishable items", available at: <https://www.golovbukh.ua/article/7581-malotsnn-shvidkoznoshuvan-predmeti-mshp> (Accessed 20 June 2021).

5. Kesarchuk, G. (2014), "Accounting for IBE: current issues and ways to improve", *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho universytetu*, vol. 1, pp. 223—227.

6. Schwab, V. (2010) "Problems of accounting for low-value non-current tangible assets and low-value and perishable items", *Visnyk ZHNAEU*, vol. 1, pp. 310—315.

7. Kutsyk, P.O. and Shumylo, R. R. (2010), "Determination of the economic essence of perishable and low-value non-current items as a prerequisite for the rational organization of their accounting and control", *Ekonomichnyy analiz*, vol. 6, pp. 99—102.

8. Sopko, V. and Karev, V. (2006), "Some issues of terminology and classification of means of labor", *Oblik ta audyt*, vol. 3, pp. 11—15.

9. Zadorozhny, Z.-M. V. (2018), "Problematic issues of information quality of accounting and management accounting of low-value assets", *Visnyk Ternopil'skoho natsional'noho ekonomichnoho universytetu*, vol. 1, pp. 115—124.

10. Zadorozhny, Z.-M. V. Semegen, L.G and Bogutska, L.T. (2012), Aktual'ni pytannya oblikovoyi polityky pidpryyemstv shchodo neoborotnykh aktyviv [Actual questions of accounting policy of enterprises concerning non-current assets], TNEU, Ternopil, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 27.06.2021 р.